

[Gertie Wandel.]

have citeret om dette spørgsmål. Jeg mener, at forældrene, når denne lov er udbygget, når alt det gode, der her tales om, bliver realiseret, vil strømme til institutionerne, særlig når de ved, at deres barn ikke kan holdes under tvang måske resten af livet uden deres vilje, selv om de går ind under disse tvangskriterier.

Må jeg i tilslutning hertil rette et spørgsmål til den højtærede socialminister? Alle vi, der har beskæftiget os med disse forsorgsproblemer, ved, at der er mange udmærkede eksternatskoler, deriblandt Rosenvangskolen nede i Næstved. Der er i denne skole 56 børn, hvoraf kun de 7 er under forsorg. Skal nu de øvrige 49 børn, når de nye tvangskriterier indføres, inddrages under forsorgen? Der står i betænkningen, at der er tale om en udvidet pligt til tilmeldelse til åndssvageforsorgen. Jeg har været nede på denne skole og har været glad for den, og jeg forstår ikke, at disse 49 flinke børn, som jeg har set lege dernede, og som i virkeligheden ikke bærer meget præg af at være særlig svagt begavede, nu skal inddrages under tvangskriteriet. Jeg håber, jeg har opfattet dette forkert.

Men bortset fra disse ting, som vi kan diskutere i udvalget, må man nære stor taknemlighed over det lovforslag, som nu ligger på tingets bord. Det vil betyde en stor trøst og en stor hjælp for mange forældre.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker for den meget velvillige behandling, lovforslaget har fået. Der har fra alle sider været en positiv indstilling, som peger i retning af et godt resultat, og det er jeg taknemlig for.

Jeg skal berøre enkelte af de spørgsmål, der har været fremdraget under den meget fyldige debat i dag, idet jeg ikke tilstræber en logisk nummerering af de ting, jeg nævner.

Det ærede medlem hr. Kaj Andresen talte om åndssvagekriteriet; det gælder om ikke alene at finde frem til evnegrænsen for barnet, men også om at finde frem til de positive muligheder, der gør sig gældende inden for evnegrænsen, således at ikke alene en bestemt intelligenskvotient er afgørende; der indgår meget andet i

et omhyggeligt tilrettelagt kriterium. Ja, når det gælder om at finde frem til barnets muligheder inden for evnegrænsen, må der handles med både kyndighed og varsomhed, men som der tales om i betænkningen, savner vi endnu det helt tilstrækkelige materiale for de voksnes vedkommende. Jeg personlig er ikke sikker på, at den Binet-Simon'ske prøve kan anvendes på åndssvagefeltet; den er for udpræget sproglig, så at de sprogligt hæmmede ikke kan vise, hvad de dur til; den må under alle omstændigheder suppleres med prøver af anden karakter. Der kræves megen tid til at foretage sådanne undersøgelser, og hvis tiden er for kort, eller hvis barnet bliver for træt gennem en hel times prøve, kommer intelligenskvotienten til at ligge for lavt. De, der foretager undersøgelsen, må være indstillet på den situation, og de må være positivt indstillet over for barnet. En pludselig prøvesituation kan blokere barnets muligheder, så at der ikke kan siges noget om status og fremtiden. Jeg ville tro, at en prøve må fordeles over flere dage, og den må under alle omstændigheder gennemføres med stor tålmodighed og meget vidsynet forståelse for, hvad såkaldte normale børn kan præstere. Jeg tror, at mange har evner, der kan udnyttes ved placering ved arbejde i store samfund, og det er jo også glædeligt at se, hvor stor udskrivningen i virkeligheden er, hvor mange der kommer ud i det levende samfund fra anstalterne. Men til bedømmelse af de børn og unge, der indgår i anstalterne, kræves ikke blot kendskab til den psykiske helhed, som barnet er, men også til det hele samfund, som omgiver det, med henblik på engang at få barnet eller den unge anbragt i dette samfund. Når nogle beskyldes for at være ustabile, kan årsagen være den enkle, at de stillede opgaver er for vanskelige. De pågældende går deres vej, d. v. s. de foretager sig nøjagtig det, vi andre har lyst til, men trods alt ikke gør på grund af visse oparbejdede hæmminger.

Det ærede medlem var tilhænger af, at undervisningspligt suppleret med oplæringspligt skulle gælde til det 18. år, hvad jo lovforslaget går ind for, og jeg er taknemlig for, at dette synspunkt synes at finde almindelig tilslutning. Dog var der dér en undtagelse, idet det ærede medlem hr.